

wilde være utilstræffelig. Der vilde, kort sagt, ved Lovforslagets Bestemmelser fremtvinges en Ensartethed i Alderdomshjælpen, som ikke passer til Mennekelivets saa mangfoldig forskjelligeartede Forhold. Den foreslaaede Ordning af Alderdomsforsørgelsen vilde dernæst let kunne virke skækkende paa den Virksomhed, som nu søges ved frie, fornemlig lokale Selvhjælpsforeninger at skaffe Arbejderne en Støtte i Tilfælde af Sygdom eller lignende Uheld i Forbindelse med en Hjælp for Alderdommen; den vilde endvidere derved, at der isølge § 7 paahviler Husbonden en Pligt til at yde Bidrag til sit Lyendes Alderdomsforsørgelse, virke som en Hæde paa at holde fast Lyende og derved opmuntre til at erstatte dette ved Dagleiere, en Forandring, der især i den unge Alder neppe vilde være helbig. Og endelig nære vi Frygt for, at Administrationen af den hele Institution, saaledes som denne foreslaaes ordnet, vilde blive saa vanskelig, at den neppe kunde magtes af Staten. Heller ikke bør det ganske overses, at de Goder, som den foreslaaede Alderdomsforsørgelse vilde yde Samfundet, først vilde kunne indtræde om en forholdsvis lang Tid, om næsten en hel Mennekealder, idet der ikke efter Forslaget er aabnet Udgang til, at Folk paa et senere Alderstrin med nogen Nytte vilde kunne benytte Forsørgelseskassen; det er først de fremtidige Slægter og de, der nu ere unge, den vilde komme til Hjælp.

Udvalgets Flertal erkjender, at Lovforslagets Diemed er prisværdigt, ligesom det ogsaa, saaledes som det vil fremgaa af det Følgende, kan tiltræde flere af dets ledende Tanker, men da man ikke kan bifalde et af dets Grundprinciper, at Indtrædelsen skal være tvungen, ligesom man heller ikke kan tiltræde flere væsentlige Enkeltheder, kan man, med al Anerkjendelse af Lovforslaget iøvrigt, ikke anbefale dets videre Fremme.

Spørgsmaalet om en Alderdomsforsørgelse for Arbeidsklassen bør efter Udvalgets Overbevisning søges løst ad Frivillighedens og Selvhjælpsens Veie saaledes, at det Offentlige træder supplerende og hjælpende til. Grundprincippet bør ikke være Lov, men Hjælp til den fri Selvhjælp.

Selvhjælpen til Alderdomsforsørgelse og det Offentliges Bidrag til denne kunde tænkes udvillet paa flere forskjellige Maader, og det vilde maasse netop være det Rigtige samtidig at arbejde mod Maalet ad forskjellige Veie. En Maade, hvor paa Staten efter Flertallets Formening allerede nu kunde, virke til at fremme Selvhjælpen og lette den Arbejdet for at tilvejebringe en Alderdomsforsørgelse, vilde det være, om der oprettedes en Statsinstitution, i hvilken der for billigere Pris end i den bestaaende Statsanstalt, Livsforfikkings- og Forsørgelsesanstalten af 1871, kunde kjøbes en Livrente fra den Alder,

i hvilken Arbeidskraften sædvanlig begynder at søgte, f. Ex. fra det 55de eller 60de Aar. For at muliggjøre dette kunde Staten da enten oprette en særlig Anstalt i det angivne Diemed eller maasse blot oprette en ny Afdeling i den bestaaende Anstalt, og, for at Præmierne kunde blive billigere, end de nu ere, bestemme, at alle Administrationsudgifter skulde afholdes af Staten, at alle Aftefter og Lignende skulde udsærdiges gratis, og at der til Grund for Beregningen af Præmiernes Størrelse skulde lægges den højeste Rentefod, til hvilken det maatte anses for sandsynligt, at Anstalten kunde anbringe sine Midler, t. Ex. 5 pCt. p. a. — Den bestaaende Anstalts Tariffer ere grundede paa Forudsætningen om en Rentefod af 2 pCt. halvvaarlig. En saadan Foranstaltning vilde ikke være ganske uden Analogier, idet f. Ex. Statens egne Bestillingsmænds Lønningssafdrag, der skal anvendes til disses „Selvpenionering“, bliver forrentet af Statskassen med $2\frac{1}{2}$ pCt. halvvaarlig, og saavidt vides har Statskassen hidtil kunnet gjøre dette uden noget Tab. Paa denne Maade vilde det blive muligt at ned sætte Prisen paa en Livrente ikke ubetydelig. Da imidlertid en saadan Ordning vilde medføre finansielle Offre for Statskassen, dels direkte til Administration og Lignende, dels igennem Risikoen for, at den Garanti for Opfyldelsen af Anstaltens Forpligtelser, som Staten maatte paatage sig, skulde blive effektiv, vilde det være nødvendigt at sætte en eller anden Begrænsning for Udgangen til at benytte Anstalten. At sætte Begrænsningen saaledes, at kun de Personer, der vare trængende til en saadan Hjælp, eller at kun visse Samfundsklasser, som man mulig vilde give en Støtte, til Udgang til at benytte Anstalten, vilde maasse i og for sig være det Korrekteste, men paa Grund af Vanskeligheden ved at finde og anvende passende Grændsebestemmelser vilde denne Fremgangsmaade muligen vise sig mindre hensigtsmæssig*). Mere praktisk vilde det maasse være at aabne Alle uden Forskjel Udgang til at benytte den eventuelle Alderdomsforsørgelsesanstalt, men derimod sætte en Begrænsning for Størrelsen af den Livrente, en Person eller Familie kunde erhverve sig igennem den. — Det var ogsaa i denne Retning, at Indenrigsministeren udtalte sig under Sagens 1ste Behandling i Folkethinget. — Denne Grændse maatte da formentlig

*) I Udvalget er ogsaa den Tanke kommen til Orde, at Begrænsningen burde foretages saaledes, at kun de Personer, som i en længere Aarværelse havde været Medlemmer af visse Arter af Selvhjælpsforeninger skulde have Udgang til at benytte Alderdomsforsørgelseskassen. Ved en anden Fremgangsmaade vilde der opnaas adskillige Fordele, bl. A. den, at det vilde fremhjælpe saadanne Foreninger.